RV-
KINDERBIJBEL
VERHALEN UIT HET WOORD
VOOR JONGE HARTEN
DE NIEUWE BIJBEL, DE RODENBERG VERSIE

RV-KINDERBIJBEL (Blad)
1970-2026

nr. 4
9 april 2026

Uitgave : schoolsupermarkt

Voor de afbeeldingen is gebruik gemaakt
van het Woordweefgetouw

Behemma 12

Samuel kwam in een grot met vreemde tekens.
Die wilde hij vertalen.
Hij moest dieper de grot in, waar nog veel meer vreemde tekens waren.
Hij wilde ze ontcijferen, maar hij twijfelde.

Behemma 13

De vreemde tekens spraken over een oorlog.
In deze grotten is een doorweg naar het bos, en daar zijn vele lange bruggen tot een ondergrondse wereld.
De bloemen groeien hier meters diep in het ravijn.

Behemma 14

En hij las de vreemde tekens.
Steeds meer begon hij de tekens te verstaan.
En hij zag een verhaal in de tekens.
Er waren tekeningetjes bij.

Er was een zwijn bij getekend, en het zwijn betekende het niet willen luisteren.
Het was het zwijn van de zonde.

Er was een man die langs een ravijn ging en uitgleed.
Gelukkig kwam hij slechts in een kleinere inham van het ravijn terecht, maar daar waren doornenstruiken waarin hij verstrikt raakte.

Uiteindelijk kon hij uit de inham komen, maar hij was zo verzwakt en verwond dat hij niet meer naar boven kon, dus hij trok dieper in het ravijn. Na een lange tijd van omlaag klimmen kwam hij aan in een andere inham waar een grot was.

Toen hij dieper de grot inging in de inham raakte hij in gevecht met een wolf. Hij had geen krachten meer. Hij was zwak en verwond, en kon niet veel tegen de wolf beginnen. Hij stortte ter aarde, maar plotseling werd de wolf weggetrapt.

Een jongen stond voor hem. De jongen ontfermde zich over de man, terwijl de wolf wegvluchtte. De jongen verbond zijn wonden en droeg de man dieper de grot in waar hij leefde in een stam.

De stamhoofden hadden verschillende dochters en zonen, en nadat de man hersteld was trouwde hij met een van de vrouwen, en werd aangenomen in de stam. Hij kreeg zeven zonen met deze vrouw. Op een dag besloten de zeven zonen dieper te gaan in het ravijn.

Ze klommen verder naar beneden, totdat ze bij een andere inham kwamen. Ze gingen naar binnen in een grot waar ze een enorm grote steen vonden. Achter de steen was een vruchtbaar land.

De steen sprak tot hen dat hij ze getrokken had tot het vruchtbare land, maar een van de zonen begon de steen uit te lachen en te bespotten, zeggende dat het slechts een steen was.

Daarop sprak de steen :

‘Omdat gij deze woorden van waanzin hebt gesproken, en niet hebt opgemerkt dat er leven is in de steen, zult gij sterven.’

En de zoon die de woorden van spot gesproken had en had gelachen tot de steen viel dood neer. Grote vrees viel op de andere zonen, en sindsdien gehoorzaamden zij de steen, en hadden veel respect voor de steen.

En zij spraken :

‘Ja, inderdaad heeft de steen ons tot vruchtbaar land gebracht.’

En ze leefden in het vruchtbare land, en kregen kinderen, en hadden goede oogsten.

Omdat de steen niet meer tot hen sprak en niets meer deed begon hun vrees voor de steen af te zwakken. En zij deden wat goed was in eigen ogen. Maar op een dag toen zij de steen weer eens bezochten, wat ze uit gewoonte deden, begon de steen weer tot hen te spreken.

En de steen sprak :

‘Zie, ik ben het die u tot dit vruchtbaar land hebt geleid, en u vruchtbaar hebt gemaakt. Zie, ik zal u leiden dieper in het ravijn. Laat dit land dat ik u gegeven heb achter opdat ik u beter land zal geven.’

Maar een van de zonen begon te protesteren, en begon met de steen te argumenteren, zeggende dat ze het hier goed genoeg hadden, en dat het geen zin had om verder te trekken omdat ze alles al hadden wat ze nodig hadden, en dat hij zijn gezin niet in gevaar wilde brengen.

Hij wilde hier achter blijven met zijn gezin om in rust en vrede te leven.

Maar de steen begon te spreken :

‘Omdat gij deze woorden van onwil en zelfgenoegzaamheid hebt gesproken zult gij sterven.’

En de zoon viel dood neer nadat de steen was uitgesproken.

Grote vrees viel op de overige vijf zonen, en zij gehoorzaamden de steen, en trokken met hun gezinnen dieper in het ravijn.

Na een lange tijd omlaag klimmen kwamen ze in een inham, waar een grot was, en waar een stam leefde, en zij kwamen in grote oorlog met deze stam.

Het was een wilde en woeste stam, en een van de overgebleven zonen begon te klagen over de steen, waarna hij ook dood neerviel. Nu waren er nog vier zonen over, die de steen zeer vreesden. En zij gehoorzaamden de steen, en vochten terug tegen de stam die hen de oorlog had verklaard.

En zij verloren de oorlog en werden in de gevangenis geplaatst. En zij leefden in kooien in de grot. Maar geen van hen durfde te klagen over de steen. En zij moesten voor hun ogen zien hoe hun vrouwen en kinderen door de wilde stam werden afgenomen.

En in hun hart twijfelden zij aan de steen, maar zij durfden dit niet uit te spreken. Na een tijd werden zij uit hun kooien gehaald en leefden in slavernij tot de wilde stam, en zij begonnen de steen te vergeten, en de vrees voor de steen begon af te zwakken, want de steen was niet meer in hun leven, en er werd niet meer door de steen tot hen gesproken.
Ze hadden zich neergelegd bij hun lot. Zo moesten zij werken voor de wilde stam. Alles wat zij hadden was hen afgenomen.

Ook hun vrouwen en kinderen leefden in slavernij, maar enkelen van hen herinnerden zich de steen, en hielden vast aan wat de steen hen had gezegd, dat het een beter land zou zijn, en begonnen hierover te spreken tot de wilde stam die hen in slavernij hield.

Maar de wilde stam geloofde het niet, en zij dreven de spot met de steen. Een vreemde ziekte kwam over de wilde stam, en zij verzwakten zeer. Ook waren enkelen van hen blind geworden. En zij begonnen de steen te vrezen. Zij spraken : ‘Zie, gij hebt de waarheid gesproken,’ en zij lieten hun slaven vrij, en gaven hen een stuk van hun land.

En het land was inderdaad beter dan het vruchtbare land wat zij hadden. En ook zij gaven toe dat de steen de waarheid had gesproken.

En het nageslacht bezocht de steen, en op de steen stonden grote woorden geschreven, in allerlei lagen. En de steen was als gestolde tranen, als het tranen glas. En er kwamen stemmen uit de steen, en echo’s. En zij tekenden deze woorden op in de grotten voor de nageslachten, tot een eeuwig teken.

En de woorden van het tranengesteente staan opgetekend in dit boek. Eeuwen later na deze gebeurtenissen werd er gezocht naar de steen, maar zij konden de steen niet vinden. Wees daarom wijs met dit boek, en ga er goed mee om, als een boodschap en les voor de nageslachten.

En het nageslacht ging nog nog dieper in het ravijn, en zij kwamen tot een nog dieper gelegen inham, waar zij een gevecht hadden met holenberen en wilde stammen. Er waren hier veel zandholen, en ze vonden hun weg tot een oerzee, waar holenstammen leefden aan de kust, en waar stammen leefden die woningen op palen hadden in de zee. Er waren ook veel eilanden.

Ook met deze stammen raakte het nageslacht in oorlog, en zij wonnen deze oorlog, en namen bezit van de holen en van de woningen op palen. Op een dag was er een wonderlijk verschijnsel boven de zee. Een ladder van touw kwam uit de hemelen. Het nageslacht klom erover naar boven en ze kwamen in een hemel van holen.

Zij zaaiden toen zaad tot de aarde en het ravijn, waaruit bloemen voortkwamen die richting deze plaats groeiden, en waardoor vele anderen deze plaats zouden kunnen bereiken. Deze bloemen waren taai en weelderig als oerwoudsbloemen.

Behemma 15

Ze dachten dat ze nu echt in het paradijs waren gekomen, in het beloofde land, maar het ging al snel mis. Er was nog zoveel te doen. Er was nog zoveel strijd te voeren. Het was een oorlogshemel.

Toen Samuel het verhaal had gelezen wat in de grotten was opgetekend op de wanden las hij verder. Er waren nog veel meer tekens en tekeningetjes. Op één van de tekeningetjes stonden vrouwen met schilden en speren.

Hij las toen het vehaal verder. Er waren hen die niet over het touw klommen tot de hemelse plaats, maar die dieper in het ravijn gingen, en zij gingen door tot de bodem van het ravijn, en tot onder het ravijn, en zij bemerkten dat er een zee was onder het ravijn. Hier kwamen zij tot een eiland, maar ook daarvan trokken zij weg, verder tot zij aan land kwamen, en zij bemerkten dat zij onder een ander ravijn terecht waren gekomen, en dit ravijn was als een vruchtbare vallei, vol begroeiing.

En zij trokken verder onder het ravijn, en kwamen aan bij een ravijn van een zee, en zij begonnen op te klimmen tot boven het ravijn. En zij bemerkten dat de wereld anders was dan zij dachten. En zij begonnen de woorden te prediken die hen waren overgedragen in het ravijn, en de woorden die zij hadden opgetekend over de gebeurtenissen in de ravijnen.

Weer waren er tekeningetjes van vrouwen. Zij waren bewapend.

Samuel vroeg zich af of hij alles wel goed had gelezen, of hij alles wel goed had begrepen. Er waren tekeningetjes van vrouwen met kinderen.

Er waren tekeningetjes van bamboe huizen hoog aan de kusten van de zee en de rivieren, en tekeningetjes van een vissersstam.

De tekens wezen erop dat het geen echte jacht en strijd was, maar een jacht en strijd tegen het kwaad, tegen de zonde.

Samuel mocht het dus niet letterlijk nemen, maar moest de symboliek ervan begrijpen, waar de tekens op wezen. De wilden die dit hadden opgetekend hadden er echt werk van gemaakt.

En hij zag tekeningetjes waarin mensen in vissen veranderden. Het was als een boek van gelijkenissen.

Samuel moest leren wat het betekende.

Hij zag tekeningetjes van mensen met een halssnoer met doorzichtige stenen waarin tranen waren.

Behemma 16

Ook zag hij tekeningetjes van bijen die honing bewaakten en mensen aanvielen die te dichtbij kwamen.
Hij herinnerde hoe hij was aangevallen.

En zij die veelvuldig gestoken waren, zonder dat het stopte, zouden tot God mogen naderen.
Samuel dacht erover na, en herinnerde hoe hij ook telkens werd gestoken zonder dat het stopte, en dat hij zo kwam tot het hemelse woord.

Zo kwamen ze tot het hemelse boek. Was dit het hemelse boek ?
Hiertoe was Samuel door zijn tranen gedreven, door alle vele steken.
Hij had zo de sleutel tot de hemelse bloem die sprak.
De hemelse bloem had het hemelse woord met hem gedeeld.

De mensen die tot God waren genaderd kregen een honingkroon op hun hoofd.
Hij zag tekeningetjes waarin kinderen uit bloemen kwamen.
Ook waren er vlinders.
Hij herinnerde hoe hij door vlinders was aangevallen.
Hij moest leren luisteren.
Daar waren alle steken goed voor.
Het moest zijn aandacht trekken.
Het wilde hem iets vertellen.